

תת"ע 6162/03/16 - מגאדלה סמיח נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 6162-03-16 מדינת ישראל נ' מגאדלה סמיח
תיק חיצוני: 14210220233

מספר בקשה: 2

לפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מגאדלה סמיח ע"י ב"כ עו"ד נחמי פיינבלט
נגד	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה	

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 1.6.2016.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020); ועפ"ת (מחוזי חיפה) 2044-09-23 קורקוס נ' מדינת ישראל, 12.9.23, פסקה 6); ומן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (לידי מיופה כח) עוד בשנת 2016; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כ- 7 שנים ממועד הידיעה אודות פסק הדין; יתרה מכך, בתיק בית המשפט קיים אישור הפקדה מיום 23.2.2020, כך שהבקשה הוגשה למעלה מ-3.5 שנים ממועד ההפקדה; - שיהוי שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - ברי כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש קיבל את ההזמנה לדיון עם ההזמנה לדיון במועד

עמוד 1

ביצוע העבירה, והוא חתום על אישור קבלת הדו"ח, כפי העולה מהאישור אשר צורף לכתב האישום המצוי בתיק בית המשפט; והמבקש לא התייחס בבקשה להיעדרותו מן הדיון, ולא הוכיח כי היתה הצדקה להיעדרו מן הדיון שהתקיים בהיעדרו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

בענייננו, המבקש השלים למעשה עם פסק הדין משך שנים ארוכות, ולא העלה כל טענה לעניין פסק הדין שניתן בהיעדרו. כאמור לעיל, אישור המסירה ואישור ההפקדה מלמדים כי המבקש ידע אודות פסק הדין לפני שנים ארוכות והוא שבחר לשבת בחיבוק ידיים והשלים עם פסק הדין; ועצם העובדה שהמבקש השלים עם פסק הדין משך שנים כה רבות מעידה שלא נגרם לו כל עיוות דין.

יתרה מכך, בנסיבות שלפניי, הנאשם כלל לא ביקש לחלוק על עובדות כתב האישום המיוחסות לו, ולא העלה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט; ומנימוקי הבקשה עולה למעשה, כי אין מחלוקת בדבר פקיעת רישיונו של המבקש, כמיוחס בכתב האישום.

גם העונש שהושת על המבקש הינו סביר, בהתחשב בתקופת פקיעת הרישיון (מעל 10 שנים); ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

בכלל נסיבות אלה, אין בטענות המבקש, בדבר אי רישום שמו של ב"כ המאשימה על גבי פרוטוקול הדיון בו נשפט הנאשם בהיעדרו, כדי להקים חשש לעיוות דין.

נוכח האמור לעיל, לרבות קיומו של אישור הפקדה בתיק, אין גם כל ממש בטענה כי אין בגזר הדין הוראה להפקדה. מעבר לצורך יצוין, כי על פי הוראות הדין, מניין תקופת הפסילה של רישיון הנהיגה מתחיל עם הפקדת רישיון נהיגה או תצהיר מטעם הנשפט; והיה על המבקש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו (גם אם פקע תוקפו) או תחליף רישיון מיד לאחר שהודע לו על הפסילה (ראו סעיפים 42(ג)1) ו- 61(א) לפקודת התעבורה, ותקנות 556(א) ו- 557(א) ו(ב) לתקנות התעבורה), כפי שגם הודע למבקש בהודעה מיום 5.6.2016 בדבר פסילת רישיון נהיגה המצויה בתיק בית המשפט.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

בכלל נסיבותיו של מקרה זה, כפי שפורטו לעיל, היה מקום להטיל על המבקש הוצאות, הגם שאין נפסקות הוצאות משפט בפלילים כדבר שבשגרה; ולפנים משורת הדין, אני נמנעת מלעשות כן.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ד, 30 נובמבר 2023, בהעדר
הצדדים.